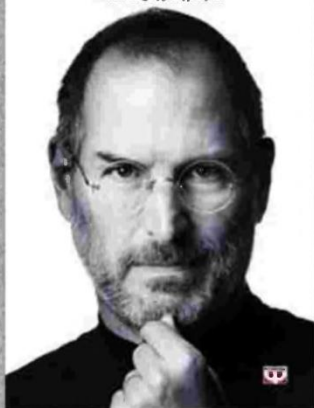

ΣΤΙΒ ΤΖΟΜΠΣ: ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΨΗ

Steve Jobs του Walter Isaacson
Η επίσημη βιογραφία

Ομολογώ ότι πριν πιάσω στα χέρια μου την επίσημη βιογραφία του Στιβ Τζομπς, το μοναδικό πράγμα που ήξερα για αυτή την ιδιόρρυθμη προσωπικότητα ήταν ότι είναι ο ιδρυτής της Apple. Διαβάζοντας όμως το βιβλίο γοητεύτηκα. Κάτι που φαίνεται πως είχαν πάθει και αρκετοί από τους ανθρώπους με τους οποίους συναναστρεφόταν. Ευχαριστούμε τις Εκδόσεις Ψυχογιός για την άδεια αναδημοσίευσης ενός μικρού αποσπάσματος, σχετικού με τα παιδικά του χρόνια, από τη βιογραφία ενός πραγματικά μεγάλου ανδρός.

Λ. Βλυσταρά

Δε θα το ξεχάσω ποτέ». Αυτή η ανακάλυψη, εμπιστηρεύτηκε αργότερα σε φίλους του, μαζί με το γεγονός ότι ήταν υιοθετημένος, τον έκανε να νιώθει λίγο απομακρυσμένος –αποστασιοποιημένος και διαφορετικός– από την οικογένειά του και ταυτόχρονα από τον κόσμο.

Λίγο αργότερα άρχισε να αντιλαμβάνεται και κάτι άλλο: όχι μόνο ήταν πιο έξυπνος από τους γονείς του, αλλά επιπλέον οι γονείς του το ήξεραν αυτό. Ο Paul και η Clara Jobs τον αγαπούσαν και ήταν πρόθυμοι να προσαρμόσουν τη ζωή τους στην κατάσταση στην οποία βρέθηκαν, έχοντας ένα γιο που ήταν πολύ έξυπνος αλλά και πολύ ισχυρογνώμων. Κατέβαλλαν κάθε δυνατή προσπάθεια για να του δίνουν αυτά που ήθελε, να του δείχνουν με τη συμπεριφορά τους ότι ήταν ξεχωριστός. Και γρήγορα ο Steve το ανακάλυψε κι αυτό. «Και οι δύο γονείς μου με καταλάβαιναν. Ένωσαν μεγάλη ευθύνη από τη στιγμή που αντιλήφθηκαν ότι ήμουν διαφορετικός. Έβρισκαν τρόπους για να μου δίνουν πράγματα που ήθελα, να με βάζουν σε καλύτερα σχολεία. Ήταν πρόθυμοι να αναγνωρίζουν και να ικανοποιούν τις ανάγκες μου».

Έτσι μεγάλωσε έχοντας την αίσθηση όχι μόνο ότι κάποτε τον είχαν εγκαταλείψει, αλλά και πως ήταν ξεχωριστός, ανώτερος από τους άλλους. Ο ίδιος πιστεύει ότι αυτό ήταν το σημαντικότερο στοιχείο στη διαμόρφωση της προσωπικότητάς του.

Σχολείο

Η μητέρα του του είχε μάθει ανάγνωση προτού ακόμη αρχίσει το σχολείο. Αυτό όμως δημιούργησε κάποια προβλήματα. «Βαριόμουν λιγάκι τα πρώτα χρόνια, κι έτσι για να απασχοληθώ έμπλεκα σε φασαρίες». Γρήγορα επίσης έγινε φανερό ότι ο Jobs, τόσο λόγω χαρακτήρα όσο και λόγω ανατροφής, δεν ανεχόταν την εξουσία. «Στο σχολείο συνάντησα μια εξουσία διαφορετικού είδους από εκείνη που ήξερα ως τότε και δε μου άρεσε. Και πραγματικά σχεδόν με τσάκισαν. Κόντεψαν να πνίξουν την περιέργεια μέσα μου».

Το σχολείο του, το Monta Loma Elementary, ήταν μια σειρά χαμηλά κτίρια της δεκαετίας του 1950, τέσσερα τετράγωνα απόσταση από το σπίτι του. Εκεί ο Jobs διασκεδάζε την πλήξη του κάνοντας φάρσες. «Είχα έναν καλό φίλο, τον Rick Ferrentino, και μαζί μπλέκαμε σε κάθε είδους μελάδες», θυμάται. «Για παράδειγμα, φτιάξαμε κάτι μικρά πόστερ που ανακοίνωναν: “Την τάδε μέρα φέρτε το ζώα σας στο σχολείο”. Έγινε πανδαιμόνιο, με τα σκυλιά να κληρονομούν τις γάτες παντού και τους δασκάλους να είναι έξω φρενών». Μια άλλη φορά έπεισαν τα άλλα παιδιά να τους πουν τους συνδυασμούς από τα λουκέτα των ποδηλάτων τους. «Μετά βγήκαμε έξω και αλλάξαμε τα λουκέτα, και κανείς δεν μπορούσε να ξεκλειδώσει το ποδηλάτο του. Παιδεύονταν μέχρι αργά τη νύχτα ώσπου να τα ξεμπερδέψουν». Όταν έφτασε στην τρίτη δημοτικού, οι φάρσες έγιναν λίγο πιο επικίνδυνες. «Μια φορά πυροδοτήσαμε ένα εκρηκτικό κάτω από την καρέκλα της δασκάλας μας, της κυρίας Thurman. Έπαθε νευρικό τικ».

Δεν ήταν παράξενο ότι τον έστειλαν σπίτι του δύο ή τρεις φορές ώσπου να τελειώσει την τρίτη δημοτικού. Ο πατέρας του, όμως, ήξερε ότι ο Jobs χρειαζόταν ει-

ΟΥΛΤΟΥΡΑ ΣΤΟΥΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΕΣ

δική μεταχείριση και με τον ήρεμο αλλά ανυποχώρητο τρόπο του ξεκαθάρισε ότι περίμενε από το σχολείο να του την προσφέρει. «Κοιτάξτε, δε φταίει αυτός», είπε στους δασκάλους ο Paul Jobs. «Αν δεν μπορείτε να του κινήσετε το ενδιαφέρον, το φταίξιμο είναι δικό σας». Ο Jobs δε θυμάται να τον τιμωρούν ποτέ οι γονείς του για τα παραπτώματά του στο σχολείο. «Ο πατέρας του πατέρα μου ήταν αλκοολικός και τον έδερνε με τη λουρίδα, εγώ όμως δεν είμαι σίγουρος αν μου έδωσαν ποτέ έστω και μια ξυλιά στα παιονά». Και οι δύο γονείς του, προσθέτει ο Jobs, «ήξεραν ότι έφταιγε το σχολείο επειδή με έβαζαν να απομνημονεύω ηλίθια πράγματα αντί να μου δίνουν ερεθίσματα». Ο Jobs είχε αρχίσει ήδη να εμφανίζει εκείνον το συνδυασμό ευαισθησίας και αναισθησίας, οξυθυμίας και αποστασιοποίησης, που θα τον χαρακτήριζε σε όλη την υπόλοιπη ζωή του.

Όταν ήρθε η ώρα να πάει στην τετάρτη δημοτικού, το σχολείο αποφάσισε ότι ήταν προτιμότερο να βάλουν τον Jobs και τον Ferrantino σε διαφορετικές τάξεις. Η δασκάλα της προχωρημένης τάξης ήταν μια γυναίκα με ισχυρό χαρακτήρα, η Imogene Hill, γνωστή ως «Teddy». Αυτή, αναφέρει ο Jobs, έγινε «ένας από τους αγίους της ζωής μου». Αφού τον παρακολούθησε για μια δυο βδομάδες, αποφάσισε ότι ο καλύτερος τρόπος για να τον χειριστεί ήταν η δωροδοκία. «Μετά το σχολείο, μια μέρα, μου έδωσε ένα τετράδιο με μαθηματικά προβλήματα και μου είπε ότι θέλει να το πάρω σπίτι και να τα λύσω. Εγώ σκέφτηκα: *Τρελή είναι; Και μετά έβγαλε ένα από κείνα τα γιγάντια γλειφιτζούρια που σου φαίνονται τεράστια σαν τον κόσμο. Και μου είπε: "Όταν το κάνεις, αν οι περισσότερες απαντήσεις σου είναι σωστές, θα σου δώσω αυτό εδώ συν πέντε δολάρια". Και της το έδωσα με λυμένες τις ασκήσεις μέσα σε δυο μέρες». Έπειτα από μερικούς μήνες, δε χροιαζόταν πια η δωροδοκία. «Απλώς ήθελα να μαθαίνω και να την ικανοποιώ».*

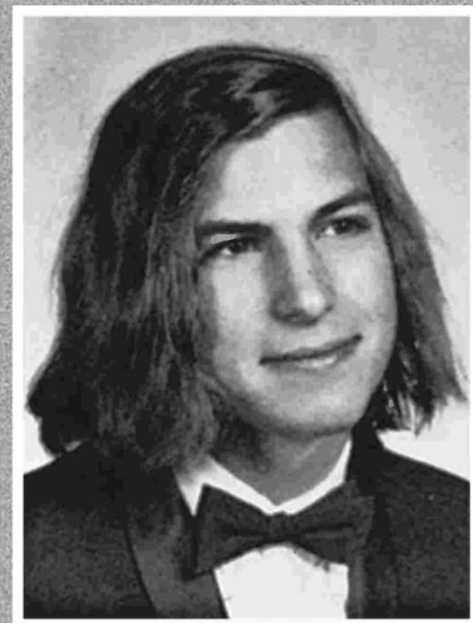
Η δασκάλα το ανταπέδωσε χαρίζοντάς του κιτ για διάφορες εκπαιδευτικές δραστηριότητες, όπως η κατασκευή φακού με λείανση και η κατασκευή φωτογραφικής μηχανής. «Έμαθα περισσότερα από αυτήν παρά από οποιονδήποτε άλλο δάσκαλο· είμαι σίγουρος ότι αν δεν την είχα βρει μπροστά μου θα κατέληγα στη φυλακή». Αυτή η μεταχείριση ενίσχυσε για άλλη μια φορά μέσα του την αντίληψη ότι ξεχώριζε. «Στην τάξη νοιαζόταν μόνο για μένα. Έβλεπε κάτι ξεχωριστό πάνω μου».

Και η δασκάλα δεν έβλεπε μόνο την ευφυΐα του. Χρόνια αργότερα, έδειχνε συχνά μια φωτογραφία από τη Μέρα της Χαβάης που διοργάνωσαν εκείνη τη χρονιά στο σχολείο. Ο Jobs είχε πάει χωρίς το χαβανέζικο πουκάμισο που η δασκάλα είχε ζητήσει να φορούν τα παιδιά, αλλά στη φωτογραφία είναι στη μέση της μπροσινής σειράς φορώντας χαβανέζικο πουκάμισο. Είχε πείσει ένα παιδί να του δώσει το δικό του.

Προς το τέλος της τετάρτης δημοτικού, η κυρία Hill έβαλε να του κάνουν τεστ νοημοσύνης. «Το σκορ που πέτυχα ήταν στα επίπεδα της δευτέρας γυμνασίου», θυμάται ο Jobs. Τώρα που ήταν φανερό, όχι μόνο στον ίδιο και στους γονείς του αλλά και στους δασκάλους επίσης, ότι ξεχώριζε από τα άλλα παιδιά, το σχολείο έκανε μια εντυπωσιακή πρόταση: να του επιτρέψουν να παραλείψει δύο τάξεις και να πάει από το τέλος της τετάρτης δημοτικού κατευθείαν στην πρώτη γυμνασίου. Αυτός ήταν ο πιο εύκολος τρόπος για να μπορούν να του προσφέρουν δύσκολες και ενδιαφέρουσες προκλήσεις. Οι γονείς του αποφάσισαν, πιο συνετά, να παραλείψει μόνο μία τάξη.

Ο Paul Jobs με τον Steve, 1956

Στην επιτηρίδα του Homestead High, 1972